

Slovenské TOP
Krimi

DOMINIK DÁN

BÁSNIK

BÁSNÍK

DENNÍK
DOBRÉHO
DETEKTÍVA

Dominik Dán

BÁSNÍK

slovar

Text © Dominik Dán 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2013

ISBN 978-80-556-1064-1

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Mesto, príbeh a všetky osoby v tejto knihe sú
vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými
udalosťami je čisto náhodná, hoci sa môžu
niekomu zdať akési povedomé...*

*Donec eris felix, multos numerabis amicos;
tempora si fuerint nubila, solus eris.*

Pokiaľ bude stáť šťastena pri tebe, budeš mať mnoho
priateľov, ak však prídu nepriaznivé časy, zostaneš sám.

(Ovídius)

*Venované Paľovi Ulbrikovi, najlepšiemu kamarátovi
z detstva. Tragicky zahynul, skôr než sme stihli skočiť
na tak dlho sľubované pivo. Hnipo, spomíname,
bolí to, chýbaš nám všetkým.*

Za odborné rady a neoceniteľnú pomoc ďakujem
MUDr. Ivete Čiernej, PhD., Mgr. Michalovi Ondrkalovi,
JUDr. Jozefovi Vacháľkovi, MUDr. Denisovi Valentovi, PhD.,
MUDr. Jaromírovi Chorváthovi, MUDr. Dušanovi
Rapošovi, CSc., MPH.

1

MAREC 1988

Burger ukončil robotu o piatej. Všetci odišli. Aj Hanzel musel ísť domov, čakali vodoinštalatéra a chcel byť pri tom, aby im odpad zo záchoda nezačal tiecť dva týždne po oprave – ako naposledy.

Burger počkal, kým osameli, zavrel spis, zapálil si cigaretu a pohodlne sa oprel o operadlo.

„Richard, chcel som ti niečo povedať...“ začal opatrne.

„No?“ spýtal sa Krauz a balil si veci do igelitky.

„Nieкто včera v noci zneužil akciu Rusalka.“

„Ľudia sú svine...“

„Volal na rotu a spustil akciu na vlastné triko.“

„Neuveriteľné...“

„Micháleka v noci odviezli na áro, dostal infarkt, takže on to nemohol byť, a ja som infarkt zatiaľ nedostal, ale keď mi ráno volal Talapka, infarkt sa o mňa pokúšal. Ja som mu totižto v noci nevolal.“

„Zaujímavé.“

„Nielen zaujímavé, aj veľmi nebezpečné.“

„Takže prúser?“

„No... prúser. Ten nieкто zabudol, že k akcii Rusalka musí byť do dvanástich hodín odovzdaná administratíva. Písomná požiadavka podpísaná riaditeľom, plán akcie a vyhodnotenie akcie.“

„Takže prúser.“

„Bol by, keby mi nevolal kapitán Talapka a všetko mi nevyšvetlil. Urobil to, skôr než dal všetko do hlásenia, vedel prečo. Tak som tú administratívu za niekoho spracoval a za-

slal kuriérom ešte v lehote. Kapitán Talapka založil papiere do protokolu a celú vec uzavrel.“

„Takže?“

„Takže všetko prebehlo podľa predpisov a vec je uzavretá.“

„Som rád. Ani neviem prečo, ale uľavilo sa mi. Uzavretá vec je to najkrajšie na svete, čo nás môže stretnúť.“

„No... uzavretá, aby som bol presný, nie celkom uzavretá. Všetko by bolo v poriadku, akurát štátniarom od polnoci chýba Dana...“ Burger nechal vetu otvorenú.

„Kto?“

„Tá Dana, čo robila vo velíne s naším zavraždeným.“

„Nepoznám. Vlastne... asi poznám. Ale iba služobne, asi som ju raz, možno dva razy vypočúval.“

„Dva razy, našiel som jej dodatočnú výpoveď zo včerajšieho večera v nevybavených spisoch, bola tu o šiestej.“

„Neuveriteľná náhoda.“

„Iste. My sme krytí. Geniálny ťah. Aj Michálek je z toho vonku, ale jeho nástupcu už od rána jebú zhora aj zdola.“

„Nech si zvyká, chlapčisko, život nie je pežičko... po našom perie.“

Burger sa nahol nad stôl a kývol na Krauzu.

„Mohol by si mi venovať aspoň chvíľu svojho vzácneho času, prestať sa baliť a pozrieť sa mi do očí?“

Krauz sa prestal baliť a nahol sa nad stôl ako Burger. Neuhol pohľadom a sledoval kolegu.

„Si hovado, Richard, vieš to?“

„Viem.“

„Ale odvážne hovado. A to sa mi páči. Zajtra o polnoci sa menia heslá. Ale teba to asi nebude zaujímať.“

„Nie, čo s tým mám?“

„Nič. Ty nič. Ten niekto mal skurvené štigro!“

Burger sa znova oprel. Aj Krauz sa oprel.

„Ale jedno by ma zaujímalo, nepopieram.“

„A to?“

„Edo, prečo Rusalka?“

Burger si potiahol, vypustil dym a odvetil: „Je to vodná víla, opar vznášajúci sa nad vodnou hladinou, prelud. Aj my také vyrábame. Občas aj nad vodou.“

„Parádna hlúposť! Ktorý debil to vymyslel?“

Burger cmukol perami a zadusil cigaretu.

„Myslel som si, že trochu poetiky nezaškodí...“ zašomral si ticho popod nos.

„Nič som nepočul.“

„Tak ti niečo poviem hlasnejšie. Na preludy sa vyser, máš niečo hmatateľnejšie, čo treba vybaviť.“

„A to?“

„Pred pár rokmi jednému chlapíkovi povedali, aby sa rozhodol. A on sa rozhodol – vyriešil svoj problém a rozsekol gordický uzol.“

„Aha,“ prikývol Krauz.

„Aha,“ pritakal Burger.

„Bolo to pred dvetisícristo rokmi a volal sa Alexander Veľký. Povedali mu, že ak chce byť gréckym kráľom, musí rozplieť gordický uzol, ktorým bolo priviazané oje k vozu. Naštval sa tak, že vytiahol meč a uzol rozsekol. Stal sa kráľom aj veľkým vojvodcom.“

„Som rád, Richard, že tú rozprávku poznáš. Nič ti to nepripomína?“

Krauz zalovil v zásuvke a vybral dvojhárok. Otvoril ho a prečítal si iba nadpis. Usmial sa.

„Máš pravdu, Edo, aj ja sa raz musím rozhodnúť. Meč nemám, neviem svoj problém rozseknúť, ale viem ho roztrhnúť.“

Pretrhol dvojhárok na polovicu, potom znova a znova. Z útržkov urobil guču a hodil ju do koša.

Chvíľu iba sedeli a mlčali.

Burger drgol do spisov na stole a znechutene zagánil na hrbu papierov.

„Vieš čo, Richard, už toho mám plné zuby. Čo keby sme vypadli na jedno pivo?“

„Som za.“

„Neponáhľaj sa domov?“

„Ponáhľam, ale Sylvia dnes musí počkať.“

Burger a Krauz vyšli od Dvoch levov a zamiešali sa do davu na chodníku. Hľadali najbližšiu piváreň.

Učiteľ a žiak kráčali plece vedľa pleca a ani jeden z nich nevedel, kto sa svojej funkcie zhostil lepšie.

2

APRÍL 1988

Prvý list našiel svojho adresáta iba náhodou. Vlastne to nebola náhoda, bola to profesionalita miestnej poštárky. S podobnými listami mala bohaté skúsenosti a vedela si rady. Chýbalo smerové číslo aj ulica, ale strohý odkaz na obálke – *Ku Dvom levom na políciu* – ju nemohol zmiasť. Doručila ho aj tak a veľmi presne. Takéto a podobné doručovala bežne a bolo ich neúrekom, každý týždeň aspoň desať, a nielen na políciu, aj na súd, na prokuratúru, aj na bytový podnik alebo do domova dôchodcov. Bola to jednoducho profesionálka, nemala problémy.

Ale dievčatá v podateľni s listom problém mali, lebo ani poznámka pod nepodarenou adresou im nič nehovorila.

K rukám detektíva Krauz.

Ktorý idiot dokáže takto skomoliť adresáta? Kde ho majú hľadať? Detektív Krauz! To má byť čo za ksichta?

Dievčatá v podateľni zúrili. Zase nejaké zelené ucho, čo sa zabudlo prihlásiť v operačnom stredisku. Navyše funkcia *detektív* sa v ich služobných tabuľkách nevyskytovala, nesmela sa oficiálne používať. Bolo to synonymum kriminalistu alebo operatívneho pracovníka, ale synonymum z imperialistického, a teda ideologicky závadového bloku, a tento názov označoval policajta slúžiaceho niekde v západnom Nemecku, možno v Rakúsku, určite nie v ich budúce. U nás slúžili iba kriminalisti alebo operatívni pracovníci, určite nie žiadni detektívi.

Dievčatá v podateľni si z nezmyselného listu ťažkú hlavu nerobili, odovzdali ho náčelníčke vnútorného oddelenia, nech sa stará. Náčelníčka vnútorného oddelenia zavo-

lala na personálne a zistila si, či taký policajt u nich vôbec pracuje.

Sama bola prekvapená.

„Iba teraz nastúpil, ale už pracuje. Zelené ucho,“ potvrdila personalistka aj s primeraným komentárom.

„A kde?“

„Na kriminálke u majora Majchrána. Pokiaľ viem, má ho na starosti Edo Burger.“

Náčelníčka vnútorného sa začudovala, lebo s Burgerom sa dobre poznali, každý deň spolu cestovali autobusom do práce a o novom jej nič nepovedal, no už vedela, kam list poslať.

Poslala ho okamžite, bez preverovania a bez podozrenia – písal sa rok, keď o terorizme nikto ani nechyrovával, a poslať list s podozrivou adresou na previerky pyrotechnikom, či neobsahuje výbušninu, alebo antrax, nikomu ani nenapadlo – rovno na kriminálku.

Riaditeľka iba zariadila, aby dievčence vložili list do priechinka s veľkými písmenami OVK.

Náčelník odboru všeobecnej kriminality major Majchrán chodil do práce o pol siedmej. Hodinu pred začatím pracovného času, aby mal rezervu na prípravu. Jeho cesta po vstupe do budovy bola stereotypná. Na vrátnici sa kývnutím ruky pozdravil s policajtom v uniforme – služobný preukaz mu nikdy neukazoval, lebo automaticky predpokladal, že ho pozná, čo bolo vyslovene proti predpisom, ale bola to pravda – potom sa zastavil v operačnom stredisku a z priechinka s označením OVK si prevzal poštu. Niekedy sa mu tie nezmysly ani nezместili pod pazuchu, niekedy tam bolo iba pár kusov, iba interné noviny a pár zbytočných vestníkov, ktoré niesol pohodlne v jednej ruke.

Dnes celkom slušná kopa.

Vybehol po schodoch dve poschodia – výťah zásadne nepoužíval, lebo doktor mu zistil zvýšené tuky a cholesterol a odporučil mu pohyb – vyvetral kanceláriu, postavil na dve kávy a počkal pätnásť minút, kým prišla Slávka.

O sekretárkach šéfov sa bežne hovorí, že sú to fajky a výška platu sa im zvyšuje úmerne s krátením spodného lemu minisukne. Inde možno, ale tu nie. Pani Slávka mala vyše päťdesiat a dobré meno sekretariátu šéfa odboru všeobecnej

kriminálky chránila a bránila svojím robustným skoro metrákovým telom... do roztrhania tela. Sukne nosila zásadne dvadsať čísel pod kolená.

Presne o desať sedem vošla, slušne pozdravila šéfa, pochválila kravatu, prevzala poštu a šálku kávy a začala úradovať. Každý deň o desať minút sedem sa osoba šéfa kriminálky stala zároveň chránenou osobou a dostať sa k nemu znamenalo prekonať neprekonateľné – mohutnú postavu pani Slávky.

Poštu si rozložila na stole a rutinovane ju roztriedila na jednotlivé oddelenia. Niečo vraždárom, niečo na oddelenie majetkovej kriminality, niečo na mravnostnú, niečo na pátranie... išlo jej to jedna báseň – robila to už skoro tridsať rokov. Stíhala aj rozdeľovať, aj popíjať kávu. Tá od šéfa bola vždy prvá a najhoršia, ale nikdy mu to nepovedala, tie ostatné už varila ona a pochutil si každý, aj šéf, aj návštevy, a tých bolo niekedy za jeden pracovný deň neúrekom.

Rozdeľovala, popíjala, jedna ruka jej ešte ostala aj na cigaretu, tak si tú prvú konečne zapálila a vychutnávala si kombináciu lahodných chutí tabaku a kávy. Každé ráno ten istý rituál.

Rozdelila pár vestníkov, pár interných nariadení, pár služobných správ a záznamov, pár listov, odpila si z kavičky, potiahla si z cigarety a list s nezmyselnou adresou, ale s presným odkazom *k rukám detektíva Krauza* zadelila veľmi presne, lebo vedela, že Burger má nového kolegu.

Nad skomolenou adresou sa vôbec nepozastavila, list položila na kôpku určenú pre oddelenie násilnej kriminality. Ostal navrchu, lebo bol posledný.

Keď skončila s poštou, zadusila cigaretu, dopila kávu a začala prepisovať hlásenie na ministerstvo, ktoré malo byť doručené do desiatej doobeda. Včera to nestihla a dnes si s tým musela pohnúť, lebo termíny z ministerstva boli neúprosne.

Rachot jej písacieho stroja rozliehajúci sa po chodbe prehlušilo búchanie výťahových dverí – neklamný dôkaz, že sa začal nový pracovný deň a chlapi z kriminálky jeden za druhým prichádzali na pracovisko.

Bežný pracovný deň – pár chlapov odhodlaných zavrieť do basy tých najhorších vagabundov z Nášho Mesta prišlo dnes do práce.

3

Dievča sa prebralo a začalo dýchať. Prvý nádych bol mohutný, krčovitý a chaotický, ako keď sa potápač vynorí z hĺbky, ktorú precenil o dva metre. Sípavá hlboká panika – hranica medzi životom a smrťou.

Skúsila to znova a vyšlo to, podarilo sa jej opäť nadýchnuť a panika ustupovala. Aj mdloby ustúpili, prebrala sa a začínala vnímať. Prístup k vzduchu bol veľmi príjemný, omamný a upokojujúci. Mohla dýchať a možnosť využila, nadýchla sa znova. Trochu jej prekážala tma, ale čerstvý vzduch všetko vyvážil a na chvíľu potlačil pocit úzkosti. Iba na chvíľu.

Až teraz si uvedomila, že vzduch nie je až taký čerstvý, ale teplý. Dýchala vlastné výdychy. Prečo? Pokrútila hlavou. Pocítila pohladenie na lícach, na nose aj na čele. Došlo jej to – má na hlave kuklu, preto tá tma. Pokrútila ešte raz a na krku zacítila povraz alebo niečo, čo ju jemne omínalo, ale neškrtilo. Znova sa zhlboka nadýchla a na konci hlbokého nádychu zacítila na nozdrách zábranu. Na nos sa jej nalepila textília. Bola to kukla, už si bola istá. Preto ten teplý vzduch a preto tá tma. Znova sa nadýchla, ale pomalšie a textília sa nenalepila. Plytkými nádychmi mohla dýchať bez problémov. Dýchala pokojne, sústredila sa na pomalé nádychy, aby sa sama neudusila.

Dýchanie už zvládla, teraz išlo o tmu a to ostatné. Skúsila ruky. Odrazu si uvedomila, že leží na chrbte, ruky aj nohy má rozťahnuté, no potme sa presná poloha dala iba ťažko skontrolovať a koordinácia pohybov ju prekvapila – akosi to nefungovalo. Potme nefungovalo nič. Telo akoby jej nepatrilo, nevedela sa zorientovať. Mykla rukou, no nešlo to. Mykla druhou, a zase sa nič nestalo.

Keby bola zviazaná, povraz by povolil aspoň o kúsok a mohla by s rukami niečo spraviť, ale nemohla nič, akoby jej na rukách ležalo závažie. Ťažké nezvládnuteľné závažie. No vôbec to nebolelo. Povraz to asi nie je...

Skúsila nohy. Pocítila tlak na členkoch a na kolenách, ale nohy sa ani nepohli.

Skúsila brucho, snažila sa posadiť – okolo pása ju niečo zvieralo, niečo mocné, čo jej nespôsobovalo bolesť, ale nedovoľovalo jej ani najmenší pohyb hore ani do strany.

Čo to má byť? Kde je? Čo je s ňou? Čo sa to deje?

Ležala na chrbte na niečom tvrdom, rozťahnutá ako žaba v biologickom laboratóriu, kde sa študenti chystajú preskúmať vnútorné orgány obojživelníka. Sama sa na niečom takom zúčastnila v deviatej triede na zédeške a pitva sa jej veľmi páčila, najmä žabacie stehienka stiahnuté z kože, tie boli úchvatné. Vlastne vtedy sa rozhodla, že pôjde študovať medicínu. Na gymnázium sa však nedostala, prijali ju na stavebnú priemyslovku a po maturite jej škola nedala odporúčanie na lekársku fakultu a ani nespravila prijímačky, takže sa veľmi nebránila a nastúpila do Hydroconsultu ako projektantka. Rysovala už sedem rokov, práca za rysovacou doskou sa jej vôbec nepáčila, ale nemala inú možnosť. V tých časoch sa častá výmena miesta brala ako fluktuácia a nechcela robiť otcovi hanbu, tak chodila do nudnej práce a trpela. Jedinou útechou jej bol volejbal.

Ako každá stredoškolačka čakala na toho pravého na bielom koni, nejaký inžinierik, alebo doktor by sa celkom hodil, ale ako skoro v každom takomto vyčkávacom prípade stále neprichádzal. A roky ubiehali, už mala dvadsaťšesť, a nič poriadne vo výhlade. Ostal jej iba ten volejbal.

Prečo sa jej v pamäti vynorila práve stredná škola? Niekde čítala, že tesne pred smrťou sa človeku pred očami premietne celý život v skrátenej rýchlej verzii, ale jej sa v pamäti vynorila iba stredná škola a koniec zédešky, keď pitvali žabu. Znamená to niečo? Znamená to, že jej život je v ohrození?

Znova pomykala hlavou. Kukly sa nezbavila, nič nevidela, nič nepočula, ani sa nemohla pohnúť. Na jej bezmocnosti sa nič nezmenilo.

Ako sa sem dostala? Čo si vlastne pamätá?

Naposledy si pamätala... Čo si vlastne pamätá? Bože, ako jej treští hlava, ako po riadnom záťahu!

Sústredila sa. Úporne sa snažila rozpomenúť. Bola na tréningu, hrali v telocvični na Tilgnerovej, dohrali, robili si s babami srandu v šatni, osprchovala sa, obliekali sa, odmietla ísť s babami na víno, lebo naposledy to riadne prehnané a okrem toho dnes ju čakal na parkovisku. Dnes konečne mohol a prišiel po ňu, preto nemala na víno ani pomyslenie, aspoň nie s babami. Išla po zarastenom neosvetlenom chodníku ako vždy, na konci bolo parkovisko, odstavené autá, pouličné osvetlenie... šero.

Bože, ako jej len treští hlava!

Autá! Spomenula si na autá. Chalan mal otvorené zadné dvere na dodávke a nakladal do nej nejaké zmotané hadice a káble, či čo to bolo, mordoval sa s nimi.

„Helfni a máš nadnes jeden dobrý skutok splnený,“ navrhol jej.

Celkom sympatický chalan a navrhol jej to normálne, tak uličnícky, ale ponáhľala sa. On nerád čakal a vždy jej vytkol každú minútu, keď sa oneskorila. Zaváhala.

„Tak pomôž, je to len chvíľka,“ nástojil chalan.

Rozhodla sa. Zhodila z pleca športovú tašku, zohla sa k hadiciam tesne pri nárazníku dodávky, zabrala, podvihla... Zatočila sa jej hlava a viac si nepamätala. Mala okno, ale netušila, ako dlho bola v bezvedomí, nevedela, čo sa s ňou dialo. Odrazu sa prebrala v tejto bizarnej polohe. Vlastne ani polohu nemohla poriadne skontrolovať, lebo hlavu mala v úplnej tme.

Doriti aj s kuklou! Kedy sa jej konečne zbaví? Znova pokrútila hlavou, teraz už nervóznejšie.

„Je tu niekto!? Kurva, čo je to za blbý fór? Zdena, ak je to z tvojej hlavy, tak ti garantujem, že ťa nakopem do zadku... Zdena! Už stačilo! Nie je to príjemné, fakt nie!“

Hlas mala mumlavý, stlmený kuklou, ani nevedela, či prenikol von.

„Zdena!!! Fakt to nie je vtipné!“ zakričala, aby si bola istá, že prenikol von. „Dajte mi to dolu!“

Aby protestu dodala vážnosť, pokúsila sa vzoprieť a posadiť, zabrala všetkými svalmi, ale na jej veľké prekvapenie sa nič nestalo. To niečo, čo ju držalo v horizontálnej polohe, sa ani nehlo.

Až teraz sa vydesila, lebo použila silu všetkých svalov a mala ich mimoriadne vytrénované, ale nezmohla absolútne nič. Ostala tak, ako bola, bezmocne rozťahnutá ako žaba.

„Zdena,“ pokorne oslovila najväčšiu šoumenku v partii, „vyhrala si, uznávam, je to dobré, vydesila si ma. Už mi to dajte dolu z hlavy a môžete sa rehoť. Dám si teda s vami jeden pohárik, tak sa neserte, baby, a dajte mi to dolu!“

Už hovorila miernym tónom, ale posledné slová *dajte mi to dolu* skoro zarevala, lebo sa už o ňu pokúšala klaustrofóbná panika, hoci ňou za normálnych okolností netrpela.

Z posledných síl skúsila ešte zatrepáť rukami a nohami, ale nepomohla si. Jej úsilie vyšlo nazmar, iba čo si v kukle vydýchala vzduch a začínalo jej byť teplo a nevoľno. Chvíľu iba dychčala a snažila sa upokojiť. Pochopila, že takto nič nedosiahne, a tak sa iba uvoľnila, vydaná na milosť a nemilosť niekomu, kto mal prísť. Musel prísť, veď ju takto nechajú naveky.

Prišiel.

Nepočula ho prichádzať, iba zacítila, ako sa jej dotkol krku. Mykla sa, akoby do nej vpustili elektrinu. Reflexívne odvrátila hlavu. Naozaj sa vydesila.

„No konečne, ty krava...“

Prsty jej jemne odmotali motúz na krku a stiahli kuklu.

Chcela sa na nich osopiť, že tento druh humoru neuznáva, že to trochu prepískli a že si to s nimi vybaví, a že...

Neosopila sa, nevydala ani hláska, lebo do očí sa jej zabodli dve ihlice, prenikli jej až do mozgu a bolesť bola taká intenzívna, až jej vyrazila dych.

„Auu...“ vzdychla a zaťala zuby.

Pokrútila hlavou, ale bolesť neustúpila, nemohla jej ujsť. Bodajúcim ihlám nedokázala uniknúť. Žmúrila a zo zovretých viečok sa jej prepasírovali prvé slzy.

„Vypnite to, debili!“ zasyčala na vtipné spoluhráčky, keď pochopila, že to nie sú ihlice, ale ostré svetlo zavesené tesne nad jej hlavou. „Tak už to vypnite, baby, naozaj to bolí!“

Konečne mohla ako-tak pootvoriť oči a rýchlym bolestným žmurkaním ich vysušila natoľko, že začala vidieť. Videla čierne ruky, ako odťahujú stojan s reflektorom za jej hlavu, a konečne začula aj prvý zvuk – škrípanie kovového stojana na betónovej dlážke. Svetlo sa okamžite stlmilo

a miestnosť sa zahalila do milosrdného mäkkého pološera. Ešte párkrát zažmurkala a konečne videla všetko.

Možno by bolo lepšie mať na hlave kuklu a nevidieť nič.

Ležala v pivnici. Uvedomila si to okamžite, ako nasala zatuchnutý vzduch nasiaknutý vôňou vlhkých kameňov. Aj na chate mali kamennú pivnicu, otec bol na ňu veľmi hrdý a často sa pred návštevami chválil, ako dobre urobil, že sa nedal nahovoriť na obyčajnú betónovú, ale investoval a dal si ju urobiť z kameňa. Odmalička poznala vôňu vlhkého pivničného kameňa, nemohla sa pomýliť.

Nemohla sa pomýliť ani v hodnotení svojej situácie. Bolo to vážne. Pokúsila sa pozrieť nabok, ale videla len igelitovú stenu sotva pol metra od hrany stola. To isté na druhej strane. Igelit z nejakého starého fóliovníka ju obkolesoval koldokola. Kým sa vrátili čierne ruky, stihla ešte nadvihnúť hlavu a zbadala si zápästia. Konečne pochopila, čo ju tak pevne držalo na stole – železné obruče! Ležala na stole ako na dereši a presne ako na dereši ju k nemu pútali ozajstné železné obruče. Cítila ich na členkoch, kolenách, okolo pásu, na zápästiach, na lakťoch a...

Spoza hlavy sa k nej priplichtili čierne ruky a posledná obruč jej objala krk – koniec obzeraniu.

„Zdena...“ zaprosila, „alebo kto ste... Prosím vás, pustite ma! Čo to má znamenať? O čo tu ide?“

Posledná obruč okolo krku ju znehybnila úplne – ostali jej už iba oči, nimi ešte mohla slobodne pohybovať.

„Prosím vás...“

Stále neodpovedal.

Zápasíť s obručami nemalo zmysel, asi ani kričať. Párkrát sa zhlboka nadýchla a prinútila sa uvažovať. Dosť námahy jej dalo zvládnuť paniku, ale zvládla ju. Nemala inú možnosť, len čakať, čo sa stane.

Igelitová stena sa zatriasla, rozostúpila sa a nahol sa nad ňu. Konečne ho zbadala – naschvál sa nahol do jej zorného poľa.

Celkom fešák, bol to chalan z parkoviska. Chalan by bol v poriadku, ale to, čo mal oblečené, ju vydesilo. Nemal čierne ruky – boli to hrubé čierne rukavice powyše lakťov. Na krku mu visela hrubá biela gumená zástera, kam až siahala dolu, to nemohla vidieť.

„Ahoj! To si ty? Z parkoviska, čo?“ uľavilo sa jej. Nepovedal nič, iba sa usmial. „Pomohla som ti, pamätáš?“ pokúšala sa nadviazať rozhovor. „Počúvaj ma,“ zaprosila, „chvíľu ma počúvaj, dobre? Pušť ma a porozprávame sa. Ty určite niečo chceš a ja ti to môžem dať aj bez tohto, chápeš? Tak ma, prosím ťa, pušť a určite sa dohodneme.“

Zase nijaká odpoveď, iba sa usmial. Čudne, usmieval sa akosi nadol, ovisali mu kútiky úst.

Zdvihol ruku a až teraz sa naozaj vydesila. Mal v nej veľký mäsiarsky nôž.

„Tak toto...“ nevládala dopovedať, iba vyvalovala oči na blížiaci sa nôž. „Tak toto naozaj nemusíš! Počúvaš ma? Toto nemusíš, ja ti dám dobrovoľne! Aj mne to už chýba, ver mi! Nemala som to, ani nepamätám,“ klamala. „Nemám chalana, som sama, mohli by sme to dať dokopy, čo povieš? Odviaž ma a ja ťa spravím... Chceš fajku alebo kompletku? Povedz si sám a ja ti to spravím, ako si to ešte nikdy nemal! Odlož ten nôž, prosím ťa, a daj mi šancu predviesť ti, čo dokážem, budeš sa čudovať. Hrám volejbal, som ako pružina a vydržím kefovať hodinu v kuse, budeš v siedmom nebi, sľubujem!“

Nahol sa nad ňu a zahľadel sa jej do očí. Konečne prehovoril.

„Dianka, rád by som ti povedal, aby si sa nebála, že ťa to nebude bolieť, ale bude...“

Keď sa jej nôž zarezal do mäsa, začala vrešťať. Vrieskala dlho.